

Doorn, 3 oktober 2015

Verledenjaar juli heb ik mijn ervaringen uit mijn kindertijd op papier kunnen krijgen. Vervolgens is er samen met een hulp van Slachtofferhulp Nederland het formulier voor het schadefonds ingevuld en gepost. Na vierweken ontving ik het bericht van dit schadefonds dat mijn aanvraagpapieren voor het Statuut waren ontvangen en dat het nu wachten was op de hoorzitting....

Het waren loodzware maanden in de wachtstand, ergens ben en blijf je er toch mee bezig hoe dit afloopt.

Gisteren 2 oktober was het dan zover, drieweken voorafgaande was er een brief ontvangen waarin deze aankondiging van hoorzitting was vastgesteld. Bloednerveus en onrustig ging ik deze drieweken in. Druk met alles maar dan anders en veel vroeger wakker dan normaal.

Bij dit schadefonds in Rijswijk ben ik prima ontvangen en is mijn verhaal aangehoord. Ergens kwamen de leden van deze hoorzitting zelf met de vragen uit mijn geschreven verhaal. Soms kwam de emotie flink op zetten, valt niet mee de gebeurtenissen tot in de finesse te moeten vertellen. En toch werd ik goed en warm aangehoord wat de steun gaf. Mijn rechtsopvolger was ook aanwezig. Ik voelde en hoorde zijn empathie- compassie. Het excuus kwam er ook en de beste man had er zichtbaar moeilijk mee wat mij vroeger is overkomen...

En nu?

Tweemaanden wachten totdat de raad zich heeft uitgesproken....

Ik ben mij bewust dat een genoegdoening niet alles goed maakt, ik ben gehoord en dit voelt nu zo opgelucht.

Er is eindelijk de persoonlijke erkenning ontvangen via mijn rechtsopvolger. Het gaat mij goed!

Paul